

**LỄ KÍNH CHƯ PHẬT TÔN KÍNH ĐỐI VỚI CHÚNG SANH KHÔNG ĐỒNG
KHÔNG GIAN DUY THỨ
TẬP 4**

Người giảng: Cư sĩ Dương Thục Phương

Thời gian: Tháng 7 năm 2004

Giảng tại: Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Công

Cảnh dịch: Vọng Tây cư sĩ, Mộ Tịnh cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hiền

Xin kính chào các vị đồng tu!

Trong lần trước, chúng ta nói đến lễ kính chư Phật, làm thế nào để lễ kính đối với chúng sanh không đồng không gian duy thứ. Sau khi giảng xong, đã có được rất nhiều hưởng ứng, họ cũng sôi nổi đem những việc từng trải của chính bản thân kể với tôi, muốn tôi kể cho tất cả đệ tử học Phật có duyên cùng nghe để làm tham khảo. Câu chuyện của ngày hôm nay có thể nói là tương đối khá tuyệt vời.

Chúng ta đều biết, trong mấy năm lại đây, Lão Pháp Sư đã cực lực thúc đẩy hiệu đạo, hy vọng mỗi một đồng tu học Phật chúng ta phải từ chính mình mà bắt đầu, rồi áp dụng vào các đạo tràng Tịnh Tông việc xây dựng từ đường cho tổ tiên muôn họ. Có một vị là người phụ trách đạo tràng, ông có cảm ứng rất sâu, ông hy vọng đem câu chuyện này kể cho tất cả các vị học Phật nghe làm tham khảo về việc chúng ta làm thế nào để lễ kính tổ tiên chúng ta.

Câu chuyện như thế này. Có một vị cư sĩ làm người phụ trách của đạo tràng, y theo giáo huấn của Lão Pháp Sư đã xây dựng từ đường tổ tiên muôn họ. Thật không dễ gì để hoàn thành hết những bài vị này, cũng sắp xếp ổn thỏa, chọn ra được một ngày hoàng đạo để làm nghi thức lễ thỉnh tất cả tổ tiên đều đến nơi này để nghe Kinh nghe pháp, đồng thời cũng hy vọng tất cả những đệ tử học Phật đều có thể đến đây nhớ tưởng và lễ bái tổ tiên của mình. Vì đây là lần đầu làm người phụ trách, cho nên đều không biết gì cả, nhưng ông rất chú trọng việc này. Trước đó vài ngày, vị ấy đã nghiêm túc một mạch mà chuẩn bị sự việc này, hy vọng đến ngày khánh thành từ đường có thể làm được việc này cho thật hoàn hảo.

Vào thời điểm còn vài ngày nữa là khánh thành, thì buổi tối vị ấy đã nằm mơ thấy mình rất là khẩn trương, vội vàng đi mua thức ăn. Ông muốn mời rất nhiều tổ tiên như vậy, nhất định những thức ăn đem cúng phải làm thật phong phú, thật thịnh soạn, cho nên ông ấy phải vội vàng đi mua đồ, hy vọng có thể lễ thỉnh tất cả tổ tiên đến ứng cúng, có thể ăn một bữa thật là thịnh soạn. Trong giấc mơ ấy, ông đã tranh thủ thời gian đi mua đồ, mua thức ăn, v.v... Ông vừa bước ra cửa thì thấy trên đường có rất nhiều người, từng đoàn từng đoàn từng lớp từng lớp người, càng lúc càng đông. Ông mua đồ thì phải qua đường, nhưng kết quả là không qua được vì người càng lúc càng nhiều. Làm sao

đây? Ông càng lúc càng khẩn trương, ông muốn mua rau. Ngay vào lúc này, ông ngẫm nghĩ thật là kỳ lạ, sao những người này lại có người quá cố cũng có người còn sống, cũng có những màu da không đồng, đủ kiểu đủ loại người đều có cả. Ông liền rất hiếu kỳ, dù sao cũng không thể qua đường được, chi bằng tìm một người nào đó hỏi thử xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Ông chọn ra một người cận đại, ông hỏi người ấy: “*Anh biết nói tiếng Phổ Thông không?*”. Người ấy nói: “*Tôi biết nói*”. Người phụ trách này ở ngay trong giấc mơ đã hỏi rằng: “*Các vị rốt cuộc muốn đi đâu vậy?*”. Vị đó nói: “*Ông không biết sao? Chúng tôi đang muốn đến một đạo tràng. Đạo tràng này họ muốn mời chúng tôi đến ứng cúng. Từ đường kỷ niệm tổ tiên muôn họ của họ gần sắp được khánh thành, cho nên chúng tôi đều biết được, tất cả chúng tôi đều muốn đi tham dự cuộc hội họp long trọng này, chúng tôi đều muốn đi ăn no một bữa*”. Người làm phụ trách này trong giấc mơ đã nghe được như vậy. Đây không phải đi đến đạo tràng chúng ta hay sao? Cho nên lúc đó ông liền nghĩ đến rằng mình phải nhanh chóng đi mua thức ăn, thế là liền tỉnh giấc mộng.

Sau khi tỉnh dậy ông mới biết được, thì ra là tất cả các tổ tiên đều đã có sự cảm ứng, cho nên ông đối với việc này càng đặc biệt xem trọng, thế là người trên kẻ dưới trong đạo tràng, ông đều khuyến khích tất cả những người làm thiện nguyện và hộ pháp, mỗi một người đều có thể chung tay góp sức, mỗi một người đều có thể vì tổ tiên muôn họ đến đây, mong mọi người đều có thể ra tiền ra sức. Có thể làm thức ăn thì làm thức ăn, những người không thể làm thức ăn thì cung cấp cúng dường cho đạo tràng để mà đem nấu ra đủ các loại thức ăn thịnh soạn đem lên cúng tế. Sau khi mà nằm thấy giấc mơ ấy xong, ông càng xem trọng sự việc này.

Còn ba ngày nữa là đến ngày khánh thành từ đường tổ tiên muôn họ, thì người phụ trách này lại nằm mơ một lần nữa, mơ thấy một người ngoại quốc đến nói với ông là: “*Có thể nào xin kính nhờ, tôi là người ngoại quốc, tôi không quen ăn những món ăn Trung Quốc, ông có thể nào vui lòng chuẩn bị vài món Tây để cúng dường chúng tôi không?*”. Ở trong giấc mơ vị phụ trách này nói rằng không thành vấn đề gì, chúng tôi nhất định tận sức để làm. Cho nên lúc tỉnh dậy vào hôm sau, ông nhanh chóng chạy đến nhà hàng Tây, đi hỏi thăm nghe ngóng, xem người ngoại quốc thường ăn những món ăn gì, thế là đi mua rất nhiều Hamburger, mua rất nhiều những món ăn kiểu Tây phương, đem thịt trong những thức ăn này mà bỏ ra hết, cũng đã đặt rất nhiều rất nhiều các món ăn.

Nhưng người phụ trách này lại thấy rất khó hiểu, rõ ràng trong từ đường của chúng ta là tổ tiên muôn họ dân tộc Trung Hoa nhưng sao lại có người ngoại quốc? Thế là ông liền gọi điện thoại cho Lão Pháp Sư, thỉnh thị việc này cuối cùng là có nguyên do gì, sao cũng có người ngoại quốc đến tham gia cuộc hội họp long trọng này, cũng đến ứng cúng? Lão Pháp Sư liền nói với ông, ông tốt nhất là hãy tỉ mỉ xem trên những bài vị đã viết có viết người ngoại quốc hay là không? Người phụ trách của đạo tràng này liền đi xem cho kỹ lại tất cả các bài vị này. Xem đi xem lại cuối cùng phát hiện ra nguyên nhân,

bởi vì ông đã lập ra một bài vị tổ tiên muôn họ của các nước trên thế giới, như vậy cuối cùng chân tướng đã rõ. Tại vì vị ấy vô cùng từ bi, không những hy vọng tổ tiên muôn họ của Trung Quốc có thể đến tham gia cuộc họp lớn này, đồng thời cũng hy vọng nhân sĩ, tổ tiên muôn họ của các nước trên thế giới cũng có thể đến nơi đây tham dự thành hội. Người làm phụ trách này liên tục hai lần mơ thấy đã cho ông những gợi ý vô cùng lớn, thì ra nhân gian chúng ta làm tất cả việc, đối với chúng sanh pháp giới khác mà nói thì lại là một sự việc vô cùng to lớn, cho nên họ ồ ạt đi thông báo khắp nơi, đều muốn đến tham gia pháp hội lớn này.

Vào đêm trước ngày Pháp hội, ông lại nằm mộng thấy có đủ kiểu đủ loại người ùn ùn đến tham gia pháp hội này, có người ngồi kiệu, có người đi bộ, có vương công quý tộc, có thương gia, có người giàu, cũng có những người bình dân bá tánh, trong đó ông nhìn thấy có một người giống như là một vị đế vương cũng đến. Mà họ đến cũng không phải là tay không mà đến, cũng đã chuẩn bị rất nhiều rất nhiều những lễ vật đẹp để đi đến đạo tràng của họ. Ông cũng nhìn thấy rất nhiều hộ pháp, Long Thiên Hộ Pháp đều đón tiếp từng tốp từng tốp những vị khách quý, những vị tổ tiên từng người vào chỗ ngồi. Ông ấy rất là kinh ngạc khi nhìn thấy nhiều lễ vật như vậy được đưa đến đạo tràng. Sau khi tỉnh dậy, từ đường cũng đã bắt đầu khai mạc rồi, thời gian cũng qua rất nhanh và rất bận rộn, ông bận trong bận ngoài đến nỗi cũng không có chú ý lắm đến những cư sĩ và những nhân sĩ đến tham gia pháp hội long trọng này, họ rút cuộc đem đến tặng những lễ vật gì. Sau khi hội họp xong ông đi xem. Khi đó một số người thiện nguyện báo cáo với ông, lần đến tham gia nghi thức khánh thành từ đường muôn họ này, rất nhiều người đều đem tặng lễ vật. Kết quả là sau khi ông vừa xem thì giật cả mình, tại vì sao ông lại giật cả mình? Thì ra là ông ở trong giấc mộng nhìn thấy gói lớn gói nhỏ rất là nhiều lễ vật, những món lễ vật đó cùng với những món lễ vật trước mắt có rất nhiều rất nhiều những cái đều giống hệt như nhau. Từ đó trở về sau, ông càng vì tất cả những bài vị đã lập này mà ông nhấn nhủ dặn dò tất cả người trên kẻ dưới trong đạo tràng, nhất định phải đặc biệt lễ kính mỗi một bài vị, đối với lịch đại tổ tiên của chúng ta, tại đạo tràng thì càng không thể nào có chút khinh mạn, hoặc là để phát sinh hành vi không lễ kính nào. Đây là ông ấy ở trong đạo tràng đã mơ thấy mấy ngày trước khi nghi thức khai mạc lễ kỷ niệm tổ tiên muôn họ. Đương nhiên sau khi trải qua giấc mơ lần này, ông đối với những bài vị tổ tiên và cả chúng sanh không gian không đồng duy thứ càng tôn kính hơn.

Vị làm phụ trách này ngoài việc đã cung cấp câu chuyện trên ra, ông lại còn kể thêm một câu chuyện khác nữa, cũng là câu chuyện về bài vị của chúng sanh ở những tầng không gian khác. Trong giai đoạn đầu, người đến đạo tràng để lễ Phật và tham học vốn không nhiều lắm, nên khi đó họ cởi mở với việc có thể viết rất nhiều bài vị. Bài vị đã viết nhiều ngày dồn chứa lại, trải qua một năm rưỡi thì có thể nói bài vị không còn chỗ để nữa. Người phụ trách này liền suy nghĩ, những bài vị này chúng ta đã làm nhiều lần Tam Thời Hệ Niệm, có lẽ những vong linh ghi trên những bài vị này có thể là đều

đã vắng sanh rồi, cho nên ông liền nghĩ rằng bài vị càng viết thì càng nhiều, có nên đem chúng bỏ đi một ít không? Ông đã nghĩ như vậy và muốn chọn ra vài ngày rảnh rỗi để đem những bài vị tương đối cũ, những cái từ lúc đầu đốt đi.

Mới vừa khởi tâm động niệm là muốn làm công việc này, vẫn còn chưa thực hiện, buổi tối ngày hôm đó ông liền nằm thấy giấc mộng. Ông mộng thấy có rất nhiều rất nhiều những chúng sanh, chính là những cái hồn ma này, đến quỳ xuống khấn khoản van nài ông, thỉnh cầu ông và nói: *“Cầu xin, cầu xin, xin ông đừng đuổi chúng tôi ra khỏi cửa được không? Chúng tôi hiện tại đang ở đây nghe Lão Pháp Sư Tịnh Không giảng bày kinh điển, nghe Phật hiệu ở nơi này vô cùng là hoan hỷ, chúng tôi ở nơi đây tịnh tu, tinh tấn mà tu học là vô cùng khó được, tại sao ông muốn đuổi chúng tôi ra khỏi cửa chứ?”*.

Ông nhìn thấy chúng sanh nhiều đến như vậy xếp thành từng hàng từng hàng mà quỳ lay ông ấy, làm ông giật cả mình, làm sao đây? Ông đành bỏ đi, mau chóng nghĩ cách rời khỏi, nhưng mà lại nhìn thấy nhiều người như vậy đành hết cách, dường như khi đó tất cả hồn ma đều hy vọng ông có thể bước lên mà nói với họ vài câu là tại vì sao phải làm như thế. Người phụ trách này đã ở trong giấc mộng, cảm nhận được rằng chính mình đức hạnh không đủ, làm sao có thể bước lên đài để nói chuyện với mọi người chứ, cho nên ông rất căng thẳng, cũng không biết là phải làm thế nào, rất là muốn trốn đi, thế là ngay trong giấc mơ ấy, ông nhìn thấy ở trong Niệm Phật Đường có bàn Phật, ông nhanh chóng trốn vào dưới gầm bàn Phật.

Bên trong Niệm Phật Đường lúc này cũng có một số người thiện nguyện, nên có một người thiện nguyện nói với mọi người (tức là những hồn ma này): *“Nếu như các vị có nỗi oan khuất gì, hoặc giả là các vị có sự việc gì muốn khiếu nại, thì xin mọi người xếp hàng từng người từng người một, tôi sẽ đăng ký lại cho các vị”*. Lúc này xếp ở vị trí số một là một bà lão, bà lão liền nói rằng: *“Tôi là bà nội của một vị làm thiện nguyện trong đạo tràng này, thông qua người đó đã giúp tôi lập bài vị, tôi ở nơi này tu học rất là tốt, vô cùng là thoải mái, ngày ngày niệm Phật, ngày ngày tinh tấn, ngày ngày nghe kinh, thật tốt vô cùng, nhưng mà bây giờ các anh muốn đem chúng tôi dẹp đi, đuổi đi khỏi, hy vọng các anh có thể đi tìm lại một nơi tốt khác cho chúng tôi, có một nơi tốt để đến trú ngụ để chúng tôi có thể tiếp tục tu học”*. Số một đã đăng ký xong, nội dung của bà chính là như vậy, lý do mà bà muốn khiếu nại chính là việc này. Đến phiên số hai, đây là một chàng trai còn rất trẻ, anh nói: *“Tôi do một vị cư sĩ Bắc Kinh giới thiệu, tôi đã qua đời khi còn rất trẻ, vị cư sĩ ấy đã giới thiệu tôi đến nơi này. Tôi đến nơi này để tu học nghe kinh niệm Phật cũng rất là tốt, hôm nay các vị muốn đuổi chúng tôi đi, tôi phải đi đâu đây?”*. Người thanh niên này tỏ ra vô cùng buồn bã, dùng ánh mắt khẩn nài đăng ký với người thiện nguyện, cũng đem lí do của mình mà kể ra.

Người phụ trách này đang núp ở dưới gầm bàn Phật, ông đã nghe được rất rõ ràng, tại vì chính ông hạ lệnh muốn loại bỏ những bài vị này. Bởi vì trốn không phải là kín

lắm, cho nên chân ông bị thò ra, có thể nói là đã bị lộ tẩy. Lúc đó có người đã nói: “*Người phụ trách đang ở bên dưới*”, thế là không còn cách nào, người phụ trách này đành phải bước ra mà đối diện với đám đông. Khi đó nhìn thấy mọi người cầu xin với ông, ông đã vô cùng cảm động, cũng đã vô cùng hồ thẹn sấm hối, liền bày tỏ áy náy với mọi người. Ông nói: “*Tôi sẽ không đòi các vị, nhưng mà có một yêu cầu, các vị nhất định phải chăm chỉ mà học tập cho tốt*”. Khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, ông liền tuyên bố với mọi người là đem những bài vị cũ từ lúc ban đầu vẫn cứ để lại chỗ cũ như trước, không nên đòi cái nào trong số họ, không nên đem những bài vị đã lập lâu rồi đòi đi nơi khác.

Chúng ta nghĩ thử xem, khi chúng ta lập bài vị, tất cả chúng sanh trên mỗi một bài vị đều là rất khó được có cơ hội ở trong đạo tràng mà nghe kinh nghe pháp. Chúng ta hôm nay có phúc nghe được Phật pháp, chúng ta nên cảm thấy là trăm nghìn vạn kiếp khó gặp được, những chúng sanh này họ chẳng lẽ nào cũng không phải? Cho nên là mỗi khi chúng tôi giúp cho mỗi một chúng sanh lập bài vị, trước tiên chúng tôi phải dùng tâm chân thành để mà lễ thỉnh họ. Sau khi lễ thỉnh họ xong, tất cả người làm việc trong đạo tràng cũng phải đối với những bài vị này mà dùng tâm chân thành cung kính để lễ thỉnh họ đến nơi này mà tu học, ở nơi này mà nghe kinh pháp, càng phải chúc phúc họ có thể sớm ngày phát nguyện cầu sanh Cực Lạc thế giới.

Có người hỏi tôi, lần trước tôi đã từng nói chúng ta làm thế nào để lễ thỉnh, có một số người họ vẫn là không thể rõ ràng cho lắm, muốn hậu học nêu ra một ví dụ thực tế, giảng giải tường tận một chút cho mọi người. Bây giờ tôi sẽ giảng giải lại một lần.

Giả như bây giờ bạn là vị người cha đã quá cố mà lập bài vị, thân phận là con cái, chúng ta nên phải lễ thỉnh như thế nào? Phải nên nói như thế này, đây là hậu học trước nay khuyến khích tất cả đồng tu, nếu như bạn có viết bài vị bạn phải làm lễ thỉnh như thế này. Đây là quan điểm của cá nhân, xin đưa ra mọi người tham khảo. Chúng ta vừa giả thiết là viết cho người cha đã mất của mình, ông đã vãng sanh trong một tình huống nào đó, chúng ta có thể ở trước Phật Đường mà lễ thỉnh như thế này:

Hai tay chấp lại hoặc là bạn lạy Phật trước, hoặc là xá chào trước đều được cả. Nếu như bạn không thể tham gia Pháp hội ở đạo tràng, bạn cũng có thể ở trước Phật đường (nếu như trong nhà bạn có Phật đường, nếu như không có thì bạn có thể ở trước tủ sách), hai tay chấp lại thật cung kính mà khải thỉnh, tiên phụ là ai đó. **Ví dụ bạn là con gái, bạn nên nói hôm nay con gái tên gì đó, vì cha mà lập bài vị ở tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông, tại nơi này vào lúc nào đó có một Pháp hội Tam Thời Hệ Niệm, đến lúc đó xin cung thỉnh phụ thân tại thượng, người có thể ghé bước đến nơi đó để mà lắng nghe kinh nghe pháp. Giả sử hiện nay phụ thân không ở trong cõi lành, thì khẩn thỉnh chư Phật Bồ Tát hoặc là Địa Tạng Bồ Tát đại từ đại bi có thể dẫn dắt người đến nơi này nghe pháp, hy vọng phụ thân tại thượng, nương nhờ sức gia trì của Phật Đà từ bi, có thể sớm phát nguyện cầu sanh Cực**

Lạc thế giới. Nếu như tội chướng còn chưa được tiêu trừ, thì hy vọng phụ thân tại thượng, dưới sự gia trì của oai thần Phật lực, có thể mau sám hối, sám trừ nghiệp chướng của chính mình, sớm ngày phát nguyện cầu sanh thế giới Cực Lạc.

Nếu như trong thời gian Pháp hội bạn đã lập bài vị này rồi, thì mong bạn có thể ngày ngày lễ thỉnh phụ thân tại thượng cùng đến đạo tràng này lắng nghe Phật pháp, đến nơi này niệm Phật cầu sanh thế giới Cực Lạc. Tại sao phải thường xuyên mà khai thỉnh như vậy? Cũng có đồng tu hỏi tôi, họ nói trong đạo tràng không phải là đều đã viết bài vị rồi hay sao? Không phải là họ đều có thể đến đây để nghe kinh pháp sao, hà có gì lại lập bài vị cho một mình họ? Tôi liền nói với họ, cũng giống như tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Chiêm Sa Chủy tại trung tâm Di Đạt này, mỗi ngày người đến người đi có ai biết được có nơi tốt đến như vậy để mà nghe học Phật pháp, có thể học tập tu tiến, có thể chỉ dẫn cho đời ta một con đường đại đạo? Không phải là rất nhiều người đều hiểu được. Cho nên ta học Phật cũng phải nhờ vào nhân duyên, ít thiện căn phước đức nhân duyên thì cũng sẽ bỏ lỡ qua mà thôi, chẳng thể thấy được mỗi người đều có cơ hội như vậy. Lập bài vị chính là họ có người giới thiệu, có người giúp họ lập bài vị, có người mời họ, giới thiệu họ đến đây để nghe pháp, họ mới có nhân duyên như vậy, có cơ hội như vậy để đến đây. Tuy cánh cổng của chúng ta đều luôn mở rộng chào đón, nhưng chân thật biết được mà đến nơi này, hơn một nửa vẫn là thông qua giới thiệu mới đến. Những bài vị này cũng như vậy, thông qua các con cháu của những vong linh này, hoặc là những thân bằng quyến thuộc sau khi lập bài vị cho họ xong, lúc lễ thỉnh họ thì bao giờ cũng có sự chí thành cảm thông, họ cảm ứng được sự lễ thỉnh của chúng ta nên họ mới đi đến nơi này. Sau khi nghe qua tôi nói như vậy xong, thì cuối cùng họ mới hiểu, thì ra tại sao mà phải viết bài vị. Sau khi viết rồi lại phải khai thỉnh như thế nào, chính là chỗ mà tôi vừa mới nói như vậy, xin nêu ra cho mọi người để làm tham khảo.

CÂU CHUYỆN CẢM ỨNG KHI THÀNH LẬP ĐẠO TRÀNG

Trên con đường học Phật, muốn thành lập đạo tràng là cực kỳ chẳng dễ dàng. Từ trong rất nhiều thư từ của các đồng tu, và cả trong những vấn đề mà họ đã nêu ra, có rất nhiều đều có nhân duyên để thành lập đạo tràng, nhưng vì điều kiện không đủ. Điều kiện không đủ này luôn luôn đều là không đủ kinh phí, không đủ tài lực, cho nên không có cách nào thành lập.

Có một vị cư sĩ, về phương diện này vị ấy đã cảm nhận được chư Phật Bồ Tát và cả Long Thiên Hộ Pháp đã đặc biệt mà chiếu cố họ, vị ấy cũng đã đem câu chuyện cảm ứng kể cho hậu học nghe. Hậu học cảm thấy điều này có ích cho việc nếu muốn lập đạo tràng, hoặc là bạn có nhân duyên ngay tại nhà mình mà thành lập một Niệm Phật Đường nho nhỏ cũng đều được. Chúng ta đừng ngại mà lắng nghe chỗ đã phát sinh câu chuyện cảm ứng vị của cư sĩ này.

Vị cư sĩ đó học Phật cũng không phải là nhiều năm, trong một lần có được nhân duyên, có một người đã nói với ông là chúng ta nơi này đều không có Niệm Phật Đường

để cộng tu, vị ấy sẵn lòng tặng một địa điểm khoảng bảy tám trăm mét vuông cho họ dùng để làm đạo tràng, hy vọng có thể vì những người nơi đó, vì những Phật hữu nơi đó mà thành lập một đạo tràng, hy vọng mọi người có một trung tâm để nương tựa, có thể thường xuyên đến nơi này để mà nghe kinh niệm Phật. Vị cư sĩ này vốn không phải là một người giàu có gì, ông vốn không có tiền, trong người chỉ có mười nghìn tệ, đạo tràng bảy tám trăm mét vuông thì lại rất là lớn. Trong lòng ông suy nghĩ, trước tiên mình cứ tiếp nhận đạo tràng này đã rồi nghĩ cách sau, cùng lắm thì mình xin Lão Pháp Sư giúp đỡ, có lẽ Lão Pháp Sư sẽ đồng tình với mình mà tài trợ mình để xây dựng đạo tràng. Trong lòng ông đã có một dự tính như thế, hy vọng tài trợ từ Lão Pháp Sư, thế là liền báo cáo với Lão Pháp Sư.

Lão Pháp Sư nghe ông nói như thế này, có người muốn quyên tặng cho ông đạo tràng, nhưng trong tay ông chỉ có mười nghìn tệ, có lẽ chẳng thể làm được việc gì. Lão Pháp Sư chỉ mỉm cười, cũng không có nói muốn giúp đỡ ông, chỉ có nói ông cứ đi làm đi, cứ làm không phải lo, bởi vì Lão Pháp Sư cũng đã thấy qua đạo tràng này rồi. Sau khi đã xuống thang máy, Ngài đã nói với vị cư sĩ này: *“Bên ngoài có rất nhiều người đang xếp hàng làm gì vậy?”*. Vị cư sĩ này nói: *“Họ đều là đến nhà hàng trên cao ốc để ăn cơm”*. *“Xếp hàng nhiều vậy sao?”*, Lão Pháp Sư rất kinh ngạc mà hỏi vị cư sĩ ấy. Cư sĩ ấy liền nói: *“Tòa nhà lầu này rất hưng thịnh, người đến nhà hàng ở đây để dùng bữa rất nhiều, đều là phải xếp hàng”*. Thế là Lão Pháp Sư cười mà nói với ông: *“Căn lầu này thịnh vượng như vậy, đạo tràng này của ông trong tương lai có thể cũng sẽ thịnh vượng giống như thế, ông không nên lo sợ mà cứ làm, cứ đi tu sửa trang hoàng”*. Vị cư sĩ này liền báo cáo với Lão Pháp Sư là ông vẫn không có tiền. Lão Pháp Sư cũng chỉ mỉm cười, dù biết ông không có tiền, nhưng mà nửa câu cũng không nói là sẽ giúp đỡ ông. Vị cư sĩ này rất thất vọng. Tiếp đến Lão Pháp Sư liền nói: *“Trong nhà có tượng Phật A Di Đà không?”*. Vị cư sĩ này nói: *“Dạ có”*. *“Có tượng Quan Thế Âm Bồ Tát không?”*. Vị cư sĩ này nói: *“Dạ cũng có”*. Lão Pháp Sư liền nói với ông, trong nhà của ông đã có tượng Phật, có cả tượng Quan Âm đại sĩ, tốt nhất là ông cầu Quan Thế Âm Bồ Tát, khẩn cầu Ngài ấy giúp đỡ cho ông, hy vọng có thể xây dựng được đạo tràng này; ông chỉ cần thành tâm mà cầu, Quan Thế Âm Bồ Tát nhất định sẽ giúp đỡ cho ông để mà xây dựng cái đạo tràng này. Vị cư sĩ này sau khi nghe xong, trong lòng nghĩ, sư trưởng đã có lời giáo huấn ông như vậy, ông liền suy nghĩ rằng đạo tràng này đã được tiếp nhận rồi, mình phải y giáo phụng hành, vâng theo Lão Pháp Sư đã nói với ông, đi cầu Quan Thế Âm Bồ Tát. Cư sĩ ấy đã rất là thành kính, chiếu theo lời sư trưởng đã giáo huấn, liền ở trước Quan Thế Âm Bồ Tát khấu đầu lễ bái, hy vọng Quan Thế Âm Bồ Tát có thể đại từ đại bi mà giúp ông một tay, xây dựng ở đây một Niệm Phật Đường.

Sau khi cầu xong, ông tin tưởng rằng những lời mà sư trưởng nói tuyệt đối là chân thật, thế là ông liền đi tìm công nhân đến dọn dẹp nơi này, mời người đến đánh giá cái nào nên sửa sang, nên tháo dỡ hay nên loại bỏ. Sau khi đánh giá thì cũng may là không vượt qua mười nghìn tệ, tại vì trong người ông duy nhất tích góp được chỉ có mười

ngàn tệ, thẩm định xong chỉ có năm ngàn rưỡi, cho nên ông rất vui mừng, đã thở phào một cái, có thể tiếp tục làm. Sau khi dọn sạch những thứ cần dọn dẹp cho đạo tràng, ông lại tỉ mỉ xem xét, cái nào cần phải sửa sang, cái nào cần phải trát vữa, làm thành một bảng tính toán toàn diện.

Về tâm lý mà nói, ông vẫn còn chưa thiết thực cho lắm, vì tiền từ đâu mà đến, ông vẫn cứ băn khoăn mãi. Trải qua mười mấy ngày, có một hôm ông đang ở trong đạo tràng (đạo tràng này vẫn đang thi công, các hạng mục đều chưa lập được kế hoạch trừ định, đang trong thời điểm tu sửa), thì có một vị cư sĩ đến tìm ông. Vị cư sĩ này thật không dễ gì tìm được ông, vị ấy nói: *“Tôi tìm ông đã rất lâu rồi, rốt cuộc tôi cũng tìm được rồi. Nghe nói bây giờ ông đang đặt kế hoạch xây dựng đạo tràng rất lớn, cho nên tôi nhanh chóng đến xem thử”*. Sau khi ông xem xong thì nói: *“Tôi rất muốn tùy hỷ có được không?”*. Vị cư sĩ này trong lòng quả thực không thể nào vui hơn được nữa, đang lo không có tiền, có vị cư sĩ như vậy xuất hiện nói là muốn tùy hỷ, đương nhiên ông vui mừng quá đỗi, rất lấy làm vui mừng. Ông liền cười nói với vị ấy: *“Được, tùy hỷ nhiều ít đều không thành vấn đề”*. Vị cư sĩ ấy liền nói: *“Tôi cũng không có bao nhiêu tiền, tôi sẽ tận cổ hết sức trong khả năng của mình, tôi xin quyên một trăm ngàn tệ”*. Vị cư sĩ này thật vô cùng vui mừng, vì ông mời người đến tính toán, cả đạo tràng bảy tám trăm mét vuông, một miếng đất to đến như vậy, chỉ tu sửa đơn giản nhất thì cũng phải chi đến khoảng năm trăm ngàn Nhân Dân Tệ. Trong người ông chỉ có mười ngàn tệ, muốn làm công trình năm trăm ngàn như vậy, đối với ông mà nói thì trong lòng luôn luôn cứ thấp thỏm không yên, cứ cảm thấy rất bất an. Ông lại kiên quyết tin tưởng Lão Pháp Sư tuyệt đối sẽ không lừa gạt ông, tại vì ông tin tưởng “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải như lý như pháp. Hôm nay cư sĩ này ở trước mặt muốn bố thí một trăm ngàn tệ, đương nhiên cư sĩ này rất vui mừng, trong lòng càng thêm vững vàng hơn, cho nên đã bắt đầu triển khai kế hoạch. Ít nhất thì cũng đã có được một phần năm kinh phí rồi, trong lòng đã yên ổn hơn. Vì mới có một người tặng một trăm ngàn, nên ông phải tính toán tỉ mỉ, nên phải như thế nào mà chi dùng, làm sao tăng thu, làm sao giảm chi. Ông cũng kỳ vọng vào việc đã cầu thỉnh Quan Thế Âm Bồ Tát, Ngài có thể ban cho ông sức mạnh nữa.

Cứ như vậy ngày tháng trôi qua, công trình cũng đang tiến hành như vậy. Ông nhìn thấy trần nhà cũng đã cũ rồi, nhưng nếu đem tháo bỏ đi toàn bộ có thể phải bỏ ra rất nhiều tiền. Những cái tủ ở trên tường tuy là có cũ một chút nhưng vẫn dùng được, ông nghĩ việc tu sửa những cái tủ cũng phải chi không ít tiền. Trần nhà của bảy tám trăm mét vuông, sau khi tháo dỡ còn phải lắp mới lại, cũng là một món tiền không phải nhỏ. Những dự toán này đều không nằm trong dự toán của ông, không nằm trong dự toán mà phải chi ra số tiền lớn như vậy, làm sao đây? Ông tiếp tục cầu Quan Thế Âm Bồ Tát.

Lại có một ngày, có một vị cư sĩ cũng nghe nói ở nơi này sắp thành lập Niệm Phật Đường rất lớn nên đến xem thử. Trong khi đó thì công trình cũng đang được tiến hành. Vị cư sĩ này bèn nói, ông coi trần nhà này xem ra cũng đã cũ lắm rồi, vì sao lại không

thay nó đi? Cư sĩ này nói là kinh phí không đủ, cho nên không dám tháo dỡ chúng đi. Cư sĩ kia liền nói, không vấn đề gì, để cho tôi lo vụ này đi. Thế là trần nhà lại có người đến bao tiêu rồi.

Sau đó không lâu, cũng có một vị cư sĩ đến thăm ông. Công trình này tiến độ trước giờ cũng rất là thuận lợi, tại vì lần lần lượt lượt có những nguồn tài lực giúp đỡ cho, nhưng mà những hạng mục lớn thì trong lòng ông vẫn rất lo sợ không có tiền để tu sửa. Ngày hôm nay lại có vị cư sĩ đến thăm, bởi vì xây dựng đạo tràng thì nhất định sẽ có rất nhiều Phật hữu đi thông báo khắp nơi, vị cư sĩ này ông cũng nghe tin mà đến tham quan đạo tràng này thử xem như thế nào. Vừa thấy thì rất là hoan hỷ, liền xem một vòng, xem đến mấy cái tủ ở trên tường, cư sĩ ấy hỏi ông mấy cái tủ này cũng đã cũ rồi, ông sắp tới thành lập đạo tràng đều là mới cả, nhưng mà mấy cái tủ này xem ra không được đồng điệu cho lắm, sao không gỡ bỏ chúng đi, chúng ta tìm cách làm lại cái mới, lập kế hoạch làm lại cái tủ khác trang nghiêm hơn. Vị cư sĩ này trong lòng rất lấy làm vui mừng, thì ra là có ý đem cái tủ này tháo xuống bỏ, quy hoạch làm lại cái mới, nhưng mà tại vì không có chỗ dựa kinh phí, cho nên không dám thi công. Hỏi ra thì mới biết cũng là vì không có tiền làm. Vị cư sĩ này liền rất vui mừng mà nói, việc này hãy để cho tôi cúng dường thì được rồi. Ngay trong lúc này thì vị cư sĩ ấy đã hoàn toàn tin Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng, sức mạnh đại từ đại bi của Quan Thế Âm Bồ Tát, ông càng tin tưởng đạo tràng này tương lai nhất định có thể làm thật hoàn mỹ, làm thành một Niệm Phật Đường vô cùng trang nghiêm. Công trình cứ như vậy mà hoàn thành rất thuận lợi.

Sau khi hoàn thành thì nghĩ đến những tượng Phật thì làm sao đây? Trong lòng ông nghĩ rằng nhìn đạo tràng rất là trang nghiêm này, Niệm Phật Đường lớn như vậy, mà tiền thì Phật Bồ Tát đưa đến chỉ vừa đủ để chi dùng vào kinh phí tu sửa cả đạo tràng, bây giờ phải thỉnh tượng Phật, không có tiền làm sao đây? Thế là ông lại đi khẩn thỉnh Quan Thế Âm Bồ Tát, hy vọng có được nhân duyên tốt, có thể thỉnh được tượng Phật trang nghiêm nhất, thích hợp nhất để thờ cúng trong đạo tràng.

Một hôm ông ở tại đạo tràng, tầng lầu dưới có một người nghe nói lầu trên sắp sửa thành lập một Niệm Phật Đường thì rất hiếu kỳ mà đi lên xem thử. Sau khi xem xong thì rất hài lòng, liền hỏi ông: “Đạo tràng này ông đã tu sửa xong, nhưng sao không thấy bức tượng Phật nào vậy?”. Ông mỉm cười rồi nói rằng: “Bây giờ chúng tôi đang muốn đi thỉnh tượng Phật về đây, nhưng chúng tôi kinh phí có hạn, đến bây giờ vẫn chưa có tài trợ”. Vị cư sĩ này bèn nói với ông: “Tôi có thể thỉnh Quan Thế Âm Bồ Tát không? Tôi đặc biệt ưa thích Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát, và lại tối hôm qua tôi còn mơ thấy Quan Thế Âm Bồ Tát. Hôm nay tôi đến rồi, đây là vinh hạnh của tôi, tôi sẵn lòng cúng dường một tôn tượng Quan Thế Âm Bồ Tát”. Vị cư sĩ này đã hết sức vui mừng, đã có tượng Quan Thế Âm Bồ Tát rồi, tiếp đến là vẫn còn Tây phương Tam thánh và Địa Tạng Vương Bồ Tát vẫn chưa có nơi trông cậy.

Cũng trong cùng ngày hôm đó, không lâu sau lại có một vị cư sĩ, ông nghe nói có một đạo tràng sắp sửa thành lập như vậy, cho nên ông cũng đến xem đạo tràng này như thế nào. Sau khi xem xong cũng vô cùng hoan hỷ, cũng hỏi như vậy: “*Tại sao không có thờ cúng tượng Phật vậy?*”. Cư sĩ ấy thì đặc biệt ưa thích Địa Tạng Vương Bồ Tát, ông đã nói với vị cư sĩ này: “*Tối hôm qua tôi đã nằm mơ thấy Địa Tạng Vương Bồ Tát*”. Thế là ông liền rất vui mừng nói với vị cư sĩ này: “*Tôi có thể cúng dường Địa Tạng Vương Bồ Tát không?*”. Vị cư sĩ này đã rất là vui mừng, Phật Bồ Tát đã đưa đến hai vị, hai vị cư sĩ tự động muốn đến cúng dường tượng Phật, cho nên ông đã rất lấy làm vui mừng. Tuyển chọn cả ngày thì đã đi đến một nơi để thỉnh tượng Phật. Lúc trên xe, người tài xế nghe họ nói về vấn đề có liên quan đến việc thỉnh tượng Phật, thì ra vị cư sĩ này nghĩ tài xế có thể không phải là người giàu có lắm, nhưng không thể ngờ được rằng vị tài xế này đối với tượng Phật rất là tôn sùng, liền nói với ông rằng: “*Tôi có thể chung tay góp sức, thỉnh tượng Phật đến để cho đạo tràng thờ phụng không?*”. Vị cư sĩ này nghe xong rất là mừng rỡ, chỉ nội trong một ngày mà lần lượt các tượng Phật đều có người đến tặng.

Sau khi đến cửa hàng Phật cụ, họ liền chọn lựa một cách tỉ mỉ. Lúc nói chuyện với nhau, ông chủ nghe thấy họ đang lựa chọn tượng Phật để cúng dường cho một đạo tràng, cho nên sau khi ông nghe xong thì đặc biệt là vui mừng, liền hỏi họ: “*Các vị còn thiếu những gì?*”. Trong lòng vị cư sĩ phụ trách này nghĩ rằng chúng tôi hiện giờ còn thiếu chính là tượng Tây Phương Tam Thánh, cho nên họ liền ở trong đó phối hợp nhau làm sao để chọn lựa tượng Phật ở trong tiệm dụng cụ Phật giáo này cho thật vừa ý, cho thật trang nghiêm. Nội chỉ trong một ngày mà tất cả những tượng Phật trong đạo tràng đều có đầy đủ cả, nội chỉ trong một ngày mà hoàn thiện toàn bộ tượng Phật khai thỉnh.

Vị cư sĩ này đã nói với tôi, từ đó về sau, vì ông ấy ở trong đạo tràng được nhiều Long Thiên Hộ Pháp đến như vậy, nhận được chư Phật Bồ Tát hộ trì và giúp đỡ đến như vậy, ông từ nay về sau, không những là trong quá trình học Phật của chính mình ông càng trở nên kiên định lòng tin, mà đồng thời ông cũng hy vọng tất cả các Phật hữu có ý định thành lập đạo tràng, đối với Phật Bồ Tát có cầu tất ứng. Nhất định phải kiên định tín tâm, nhưng đồng thời nhất định không thể có một mảy may ý niệm tự tư tự lợi, tuyệt đối không thể có ham muốn cá nhân. Nếu như có một chút gì không chân thành, thì sẽ không có cách nào được chư Phật Bồ Tát phù hộ, thì sẽ không có cách nào được Long Thiên Hộ Pháp hộ trì.

Chúng ta từ những câu chuyện ở trước mắt này có thể cảm nhận được, chúng ta thật nhất định phải tin tưởng là có Phật, cũng nhất định phải tin tưởng có sự tồn tại của chúng thần linh trong không gian không đồng duy thứ. Chúng ta nói “*tế thần như thần tại*”, khi chúng ta tế bái tổ tiên, hoặc là vì tổ tiên, hoặc vì gia thân quyến thuộc mà lập bài vị siêu độ cho họ, chúng ta càng phải nên biết được rằng làm sao để lễ kính họ, để tôn kính họ, nhất thiết không thể nào qua loa, càng không thể sau khi đã lập bài vị rồi mà không cung kính với họ, tùy tiện xếp xó hay tùy tiện đem đi thiêu hủy, không thể

được tùy ý loại bỏ đối với những điều liên quan đến bài vị mà ở trên đã nói. Tôi tin là có rất nhiều đạo tràng sau khi đã làm xong Pháp hội sẽ đem đốt những bài vị này, sau này không lập bài vị đó nữa. Tôi vừa rồi có nêu một vị muốn dẹp bớt bài vị, những vong linh này đã đến khẩn cầu họ. Tôi đã đi hỏi người phụ trách đạo tràng này, ông ấy sau mỗi một lần đem đốt xong thì lại đem những bài vị này lập trở lại thành cái mới, cho nên bài vị ông lập thì càng ngày càng nhiều, nên mới có chuyện là đem chúng dẹp bớt đi. Cũng bởi vì ông lễ kính hết chúng sanh trong không gian không đồng duy thứ này, cho nên họ mới có thể thường hằng mà ở trong đạo tràng này để nghe kinh nghe pháp. Cách làm của họ, cách đối xử từ bi của họ với những vong linh có thể làm tham khảo cho mỗi một đạo tràng lập bài vị.

Hôm nay thời gian đã đến, hậu học nói không được hay, xin mọi người lượng thứ mà bỏ qua cho. Xin báo cáo với mọi người đến đây, xin cảm ơn!